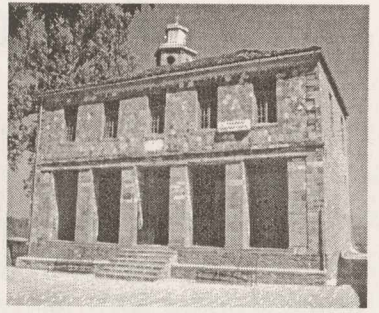

ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΔΙΜΗΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΩΝ

Τεύχος 105 Μάης – Ιούνης 2002

Υπεύθυνος έκδοσης: Δημήτριος Παπαγιαννόπουλος Τ.Θ. 26, 450 02 Ιωάννινα, τηλ.: 06510- 39176

Πολλοί να γράφουν... στα Δικορφιώτικα Νέα

Τα «Δικορφιώτικα Νέα» είναι μια δίμηνη περιοδική έκδοση, που συγκινεί και συνενώνει όλους τους Δικορφιώτες, όπου και αν βρίσκονται στη χώρα μας, αφού ασχολούνται με την ιστορία του Δικόρφου, με τα χθεσινά και σημερινά προβλήματά του, με τις επιδιώξεις και τα οράματά του. Και βέβαια πρώτος που πρέπει να βοηθάει και να συμβάλλει στην τέλεια έκδοσή του ήταν και είναι ο Σύλλογος των απανταχού Δικορφιωτών, αφού ξέρει και γνωρίζει ότι αυτό το περιοδικό κάνει όλους τους χωριανούς μας να επικοινωνούν μεταξύ τους κάθε δίμηνο του χρόνου. Κι οπωσδήποτε **για την προετοιμασία και την έκδοση αυτού του περιοδικού μας δεν πρέπει να ασχολούνται λίγοι κι ελάχιστοι, αλλά πολλοί και αρκετοί**, όπως συμβαίνει σ' άλλα παρόμοια περιοδικά και του Ζαγορίου και την χώρας μας γενικά.

Γι' αυτό και τα «Δ.Ν.» του Μαρτίου και Απριλίου του 2002, μου άρεσαν και με συγκίνησαν πολύ, όταν διάβασα τα άρθρα της Λυδίας Φίλης και της Γιούλικας Σακελλαρίου και κυρίως της πρώτης που ασχολείται και γράφει για το «περσινό πανηγύρι του χωριού μας»... Και μόνο που είδα και διαπίστωσα, ότι τα δύο αυτά άρθρα των νέων βοηθών των «Δ.Ν.» καλύπτουν το 50% των τεσσάρων σελίδων τους, με συγκίνησε πολύ και είπα στον εαυτό μου: «Τώρα συμμετέχουν πιο πολλοί στην έκδοση των "Δ.Ν." και το περιοδικό μας θα γίνει καλύτερο και ωραιότερο, ομορφότερο και αποτελεσματικότερο. Κι έτσι θα συνενώνει και θα συγκινεί περισσότερους Δικορφιώτες, αφού ένας και μόνον Δικορφιώτης, όσα και αν γράφει... δεν μπορεί να το κάμει αυτό συνεχώς και διαρκώς χωρίς τη συμμετοχή δεύτερου, τρίτου και τετάρτου, κάθε δίμηνο, αρθρογράφου».

Κι ήρθε η ώρα και η στιγμή να μιλήσω τώρα και για τις δικές μου ικανότητες γραφής... από δω και πέρα:

Πρώτον: Η ηλικία μου δεν μου επιτρέπει να γράφω συνεχώς και διαρκώς, αφού όλοι γνωρίζουμε ότι: όποιος περνάει το 65 του χρόνια και σωματικά και ψυχικά δυσκολεύεται να ανταποκρίνεται σε μεγάλες, διαρκείς και δύσκολες υποχρεώσεις.

Δεύτερο: Οι ικανότητές μου το τελευταίο δίμηνο περιορίστηκαν πολύ, ύστερα από ξαφνικό, απότομο και συγκινητικό θάνατο της αδελφής μου Σαπφώς, αφού η

σκέψη μου και η συγκίνησή μου βρίσκονται μόνο σ' αυτή και πουθενά αλλού.

Τρίτον: Η τελευταία άποψή μου είναι η πιο συγκινητική για μένα. Η μνήμη μου δυσκολεύεται πλέον πολύ και με κάνει πολλές φορές να μην επικοινωνώ πλήρως και με το παρελθόν και με το παρόν. Κι αυτό (όπως όλοι θα ξέρετε...) δεν βοηθάει στην καταγραφή τριών και τεσσάρων άρθρων, κάθε φορά, για ένα περιοδικό, αλλά μόνον ενός ή δύο το πολύ-πολύ και ίσως προσεχώς ενός ή κανενός. Αυτές όλες οι προσωπικές μου σκέψεις και απόψεις, με έκαναν να γράψω αυτό το άρθρο σήμερα για τα «Δ.Ν.». Κι όλοι πλέον πρέπει να βγάλουμε τα σωστά συμπεράσματα, που κατέγραψα στην αρχή αυτού του άρθρου μου:

Πρέπει να συμμετέχουμε πολλοί και αρκετοί στην καταγραφή άρθρων στα «Δ.Ν.» από δω και πέρα, για πολλούς και σημαντικούς λόγους που ανέφερα. Έτσι ελπίζω και πιστεύω ότι: **απ' αυτό το καλοκαίρι και ύστερα τα «Δ.Ν.» θα δέχονται άρθρα πολύ περισσότερων Δικορφιωτών και η έκδοσή τους θα είναι κάθε φορά πλήρης και τέλεια, ολοκληρωμένη και πολύ επιτυχημένη.**

Και για όλες αυτές τις προσωπικές μου σκέψεις και απόψεις... πολύ θα ήθελα τις απαντήσεις γραπτώς, κάποιων Δικορφιωτών, στα προσεχή «Δ.Ν.». Και για όλη αυτή την υπόθεση ελπίζω να πάρει θέση συγκεκριμένη και ο σημερινός Σύλλογός μας, αφού είναι ο πιο υπεύθυνος και πιο σημαντικός για την έκδοση αυτού του περιοδικού μας που καταγράφει κάθε φορά στην πρώτη σελίδα: «Δ.Ν. = Δίμηνη περιοδική έκδοση του Συλλόγου Δικορφιωτών».

Κι αυτό ο Σύλλογός μας, μπορεί να το κάμει: σε συγκεντρώσεις, σε συνελεύσεις, σε εκδηλώσεις και σε κάθε συνάντηση που θα γίνεται στο χωριό μας από τον Ιούνιο και Ιούλιο, ως τον ερχόμενο Σεπτέμβριο και Οκτώβριο, αφού τότε στο Δικόρφο θα 'ναι πολλοί.

Γενικό συμπέρασμα: **Ελπίζω και πιστεύω ότι τα «Δ.Ν.» θα εκδίδονται επί δεκαετίες συνεχώς και διαρκώς και ότι δεν θα ξαναυπάρξει κανένα πρόβλημα για την έκδοσή τους και τη σταθερή κυκλοφορία τους.** Όλα τα παραπάνω κατέγραψε και επεσήμανε, ειλικρινώς, ένας ελάχιστος και αφανής Δικορφιώτης... σε μεγάλη ηλικία πλέον, αλλά με καλή διάθεση και ανθρώπινη αγάπη.

Ματθαίος Λέκκος

ΟΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΞΩΡΑΪΣΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΩΝ

Ο Εξωραϊστικός Σύλλογος Δικορφιωτών καλεί όλους τους χωριανούς και φίλους του χωριού μας, καθώς επίσης και όλους τους «Πολιτιστικούς Συλλόγους του Ζαγορίου», στις εκδηλώσεις που θα πραγματοποιηθούν, τον Αύγουστο του 2002 στο Δικόρφο.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

1. 11 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, ΚΥΡΙΑΚΗ, 9μ.μ.

Το κέντρο Πολιτισμού και Παράδοσης «ΠΛΑΤΑΝΟΣ», θα παρουσιάσει «Χορούς και Δρώμενα» από όλες τις περιοχές της Ελλάδας, με συνοδεία Ζωγτανής Μουσικής.

2. 18 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, ΚΥΡΙΑΚΗ, 11π.μ.

Θα τελεστεί η ετήσια καθιερωμένη «ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ». Η συμμετοχή όλων των μελών κρίνεται απαραίτητη για την αποτελεσματικότερη συνέχιση του έργου μας.

3. 25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, ΚΥΡΙΑΚΗ, πρωί.

Θα τελεστεί μνημόσυνο εις μνήμη των «Ευεργετών του Χωριού μας»

4. 25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, ΚΥΡΙΑΚΗ, 9μ.μ.

Ο Σύλλογος καλεί όλους τους συγχωριανούς και φίλους του Δικόρφου, να συμμετάσχουν σε ένα «ΑΝΤΑΜΩΜΑ – ΤΡΑΠΕΖΙ» στο Μεσοχώρι.

Οι χωριανοί για το καλό, καλούνται να στηρίξουν το «Τραπέζι», φτιάχνοντας ο καθένας ό,τι «έδεσμα» προτιμά. Σκοπός αυτού του «ΑΝΤΑΜΩΜΑΤΟΣ», η επικοινωνία και η ψυχαγωγία.

Τη «Συντροφιά» μας θα διασκεδάσει το Παραδοσιακό Συγκρότημα, που αποτελείται από τους:

Γιώργο Γκόγκο	: Βιολί
Ηλία Πλαστήρα	: Κλαρίνο
Διονύσιο Ζώη	: Ντέφι
Δήμητρα Κωσταντή	: Λαούτο

5. Το Πανηγύρι μας φέτος θα πραγματοποιηθεί στις 28 – 29 – 30 Αυγούστου, ημέρες ΤΕΤΑΡΤΗ, ΠΕΜΠΤΗ, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ με το Συγκρότημα του ΛΕΥΤΕΡΗ ΣΑΡΡΕΑ.

Συνέχεια στη σελ. 3

Αγράμματα η έγινε μόνη της... εγγράμματα

Η μάνα μου γεννήθηκε στη διπλανή Καλωτά το 1906 **και το 1912 ήταν έτοιμη να πάει στο σχολείο**, αφού στο Ζαγόρι, όπως ξέρουμε όλοι, λειτουργούσαν και επί τουρκokratίας τα σχολεία, λόγω της υπάρχουσας αυτοδιοίκησης της περιοχής μας.

Όμως εκείνη τη χρονιά η γιαγιά μου είχε γεννήσει το τέταρτο παιδί της, το θείο μου και αξέχαστο **Τόλη Βρίση**, και επειδή ήθελε να εργάζεται στους κήπους της, το αμπέλι της και στο χωράφι της, που 'ναι ακόμη δίπλα στο σπίτι της και στο κέντρο του χωριού και **μη έχοντας κανέναν άλλο να αφήσει επί ώρες και μέρες το μικρό της...** παιδί, λέει με ευχέρεια (χωρίς βέβαια να έχει επίγνωση για τις κακές και ολέθριες επιπτώσεις γι' αυτή την απόφασή της...) στην εξάχρονη τότε μητέρα μου: **«Από αύριο κρατάς το μικρό μας Τόλη**. Θα τον έχεις όλη την ημέρα κι εγώ θα έρχομαι μόνο να τον θηλάζω και του δίνω ό,τι άλλο θα θέλει να φάει. **Στο σχολείο του χωριού μας δεν θα πάς...**»

Και η απόφαση αυτή, που δεν ήταν η πρώτη, ούτε η τελευταία εκείνη τη δύσκολη εποχή... εφαρμόστηκε πλήρως και η **Πηνελόπη**, μετέπειτα **Λέκκου**, **έμεινε αγράμματη κι έφτασε κάποτε στα δεκαοχτώ της**, όταν ο πρώτος και μεγαλύτερος αδελφός της, ο πετυχημένος με εστιατόριο δικό του στο Βουκουρέστι **Κώστας Βρίσης** (όπως έκαναν τότε οι πλείστοι Ζαγορίσιοι...) **τους έστειλε συνέχεια γράμματα, αλλά και χρήματα**, που για

την οικογένειά τους ήταν τόσο αναγκαία και απαραίτητα, αφού και ο παππούς μου και πατέρας της είχε πλέον πεθάνει.

Έτσι, κάθε φορά που ερχόταν το γράμμα απ' τον υπεύθυνο αδελφό της, **πήγαινε στους γείτονές της και της το διάβαζαν. Αλλά αυτή η κατάσταση την προβλημάτιζε και τη στενοχωρούσε**, όπως μας το 'λεγε χίλιες φορές μετέπειτα στο Δίκорφο, όταν έγινε μάνα και αυτή.

Γι' αυτό προβληματίστηκε πολύ και πήρε μόνη της μια μεγάλη απόφαση: **«Θα πάω σε πολλούς χωριανούς και καλούς γείτονές μου να με μάθουν να διαβάζω και κάποτε θα μάθω...** ώστε να μην ξαναπηγαίνω να μου διαβάζουν οι άλλοι το γράμμα του αδελφού μου **και να μαθαίνουν όλες τις λεπτομέρειες που δεν πρέπει...** οι διπλανοί μας! Αλλά να μπορώ να του απαντώ και η ίδια και να μην πηγαίνω μια στον Κώστα, μια στην Ξανθίππη, μια στη Βγενούλα για να μου γράφουν όλα αυτά, που θέλω να πω στον πολυαγαπημένο μου αδελφό και **να τον ευχαριστώ με δικά μου λόγια**».

Και πράγματι, σ' αυτή την ηλικία των δεκαοχτώ της χρόνων, άρχισε να πηγαίνει σ' έναν έμπονά της και **διακεκριμένο χωριανό της, τον Κώστα και τη Μαρία**, που ήξεραν γράμματα και οι δυο και σιγά-σιγά, **σε τρεις περίπου μήνες άρχισε να μαθαίνει πολλά**, αφού η ταύπισή της με τη μάθηση ήταν διαρκής και μέγιστη σ' όλη της τη ζωή.

Κι αφού έμαθε πρώτα την αλφαβήτα και

τις πρώτες λέξεις... **σε λίγο καιρό άρχισε να γράφει η ίδια** και να χαίρεται, γιατί θα μπορούσε πλέον σίγουρα να απαντά συχνά στον αδελφό της. Κι αυτό έγινε πράγματι και τότε, αλλά και ύστερα, όταν εμείς τα παιδιά της είμασταν μακριά της κι αυτή εργαζόταν σε μια Παιδόπολη της περιοχής Ιωαννίνων.

Εγώ, όταν ήμουν στρατιώτης το 1958, μου έστειλε **κάθε δέκα-πέντε μέρες κι ένα της γράμμα**, που πάντοτε **γέμιζε δύο τουλάχιστον σελίδες**. Κι αυτό το έκαμε βέβαια, γιατί την **ευχαριστούσε αυτή της η επιτυχία, που της ήρθε στα δεκαοχτώ της χρόνια** κι όχι στα έξη, όπως σε όλους εμάς.

Γι' αυτό και πάντα όταν ήμουν μικρός, μου έλεγε: **«Να μάθεις γρήγορα να διαβάζεις**. Να μάθεις αυτά, που εγώ, κατ' εξαίρεσιν... τα πέτυχα αργά και στα δεκαοχτώ μου χρόνια, **από ανέφικτη ανάγκη της εποχής...**».

Να γιατί η περάτωση **μιας αγράμματης, που έγινε μόνη της ουσιαστικά εγγράμματη**... έμεινε στη μνήμη μου και στο μυαλό μου και ποτέ δεν τη ξέχασα ως σήμερα, που βρίσκομαι κι εγώ στην **τρίτη ηλικία** και σ' όποιον διηγούμαι την περιπτωσή της, μου λέει με δυο και απλά λόγια: **«Αποτελεί εξαίρεση της εποχής της**, γιατί πολλοί τότε δεν πήγαιναν στο σχολείο, έμεναν όμως αγράμματοι για όλη τους τη ζωή, χωρίς καμιά άλλη προσπαθεια... Ενώ αυτή **έπραξε και πέτυχε το αντίθετο, με πολλή θέληση και ανυποχώρητη βέβαια προσπάθειά της**». Αυτά για μια αγράμματη... που 'γινε μόνη της εγγράμματη στο ξακουστό Ζαγόρι.

Ματθαίος Λέκκος

πως να σε ενθαρρύνει και να σε στηρίξει, μα δε στάθηκε δυνατό. Θυμάμαι τα τελευταία σου λόγια όταν σε πήρα τηλέφωνο στην Αθήνα την Πρωτοχρονιά: «Γιάνν' ψχήμ' σ' ευχαριστώ πολύ, καλή χρονιά και καλή αντάμωση το καλοκαίρι στο χωριό». Η μοίρα όμως δεν μας έκανε το χατίρι.

Αιωνία σου η μνήμη και ελαφρύ το χώμα του χωριού μας που σε λίγο θα σε σκεπάσει!

Γιάννης Λέκκος

ΔΩΡΕΕΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

- Εις μνήμην των γονέων τους Αποστόλου και Ευμορφίας οι Ναπολέων και Φωτεινή Κωστάκη πρόσφεραν στην εκκλησία του Αγίου Μηνά 300 €
- Εις μνήμην Αποστόλου Κωστάκη η Κούλα Χαρσιιάδου πρόσφερε στον Άγιο Μηνά 20€.
- Εις μνήμην Σαπφώς Λούκα, αδελφής του Ματθαίου Λέκκου και της Αλίκης Σορβάκου, ο αδελφός της Μάνθος προσέφερε εις τον ιερόν ναόν του Αγίου Μηνά το χρηματικό ποσό των 100 € (δηλαδή 34.000 δρχ), για τις ανάγκες του ναού και συγκεκριμένα για τη λήψη μέτρων γύρω και πίσω κυρίως από την Εκκλησία, στον πρώην σχολικό κήπο, από τα άχρηστα φυτά, που τυχόν υπάρχουν εκεί, ώστε να φαίνεται και να είναι σύγχρονος και καθαρός και να αρέσει σε όλους γενικά ο γύρω από την Εκκλησία χώρος.

Η Εκκλησιαστική Επιτροπή του Δικόρφου εκφράζει τις ευχαριστίες της γι' αυτή την προσφορά.

Η ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ ... ΣΑΠΦΩ

Η πολυαγαπημένη μου και αξέχαστη αδελφή μου Σαπφώ, που γεννήθηκε στο Δίκорφο το 1927 και συμπλήρωσε στις 21 Μαΐου 2002, που πέθανε (την ημέρα της εορτής του γιου της Κώστα ...) τα 75 της χρόνια, αφού ταλαιπωρήθηκε επί 52 ημέρες συνεχώς στην εντατική μονάδα του Νοσοκομείου Χατζηγκώστα ... μ' έκαμε να θυμάμαι και να στενοχωρούμαι συνεχώς και διαρκώς από κείνη τη στιγμή.

Ήταν η πρώτη μας αδελφή και η καλύτερη, αφού από τα πρώτα της παιδικά χρόνια βοηθούσε τη μητέρα μας σ' όλες τις δουλειές της στο Δίκорφο: στο αμπέλι, στους κήπους και σ' όλες τις ανάγκες του σπιτιού μας. Έτσι ο παππούς μας ο Μάνθος την αγαπούσε τόσο πολύ από μικρή, αφού ξεκίνησε με τα πόδια από το χωριό μας να πάει στα Γιάννενα, όταν ήταν τριών ετών αυτή, για να της φέρει ρύζι και ζάχαρη, που δεν είχαν πλέον καθόλου και γυρίζοντας μόνος του και με τα πόδια πάλι στο χωριό μας, χειμώνα καιρό και δύσκολο, πέθανε στο δρόμο απ' το πολύ χιόνι που έπεφτε και την ξαφνική κακοκαιρία που επικράτησε.

Κι όταν φτάσαμε στο 1940, 1941 και 1942, που έγινε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος κι άρχισαν οι μεγάλες δυσκολίες του χωριού μας κι όλης της Ελλάδας, αυτή δούλευε πάντοτε με τη μητέρα μας, ενώ ήταν στην ηλικία των δεκατριών, δεκατεσσάρων και δεκαπέντε μόνο ετών ... Γι' αυτό κι εγώ, που ήμουν οκτώ ετών μικρότερός της, την αγαπούσα και τη συμπαθούσα από τότε, που ήμουν πέντε, έξι και επτά ετών, βλέποντας και διαπιστώνοντας ότι ήταν και είναι ο μόνιμος προστάτης μου μαζί με τη μητέρα μου.

Η μεγάλη χαρά της οικογένειάς μας ήρθε το 1944, όταν κυνηγημένος απ' τους Γερμανούς των Ιωαννίνων, ήρθε στο Ζαγόρι και συγκεκριμένα στο Δίκорφο, για να γλιτώσει, μέσω του Μπισκελιού, ο γαμπρός μας Νάσιος. Κι αυτός ο νέος τότε, όταν την είδε στην πλατεία του χωριού μας, που ήταν τότε 17 ετών, τη συμπάθησε τόσο πολύ και την αγάπησε αμέσως, αφού ήταν και πολύ όμορφη, όπως έλεγαν όλοι. Κι ήρθε στη μητέρα μας και της είπε : «Την κόρη σας την αγαπώ και θέλω να την παντρευτώ ...». Και πράγματι έγινε αμέσως ο αρραβώνας και ο γάμος στο Δίκорφο, από τον Παπα – Σταύρο τότε.

Κι αυτός ο γαμπρός μας εκείνο τον δύσκολο και επικίνδυνο καιρό απέδειξε ότι ήταν και καλός και εξαιρετικός άνθρωπος, αφού βλέποντας τη φτώχεια μας και την πείνα μας, λέει στη μητέρα μας : «Να πας στα Γιάννενα και θα βρεις το σπίτι μου

δίπλα στα δύο άλλα αδελφια μου, στην οδό Μοσχοπόλεως. Εκεί έχω και αλεύρι που θέλετε και σας λείπει και λάδι που δεν έχετε καθόλου, τώρα με τους φασίστες Γερμανούς. Τα δύο τελευταία χρόνια δουλεύω ως τσαγκάρης όχι με χρήματα, αλλά με διάφορα είδη, αφού η δραχμή καταργήθηκε απ' τους Γερμανούς. Πήγαινε και θα τα βρεις».

Κι η μάνα μου ήρθε στα Γιάννενα και επιστρέφοντας μας έφερε και αλεύρι και κυρίως λάδι πολύ που δεν είχαμε καθόλου. Κι όλοι μείναμε ευχαριστημένοι και ενθουσιασμένοι απ' τον καλό μας και υπέροχο γαμπρό κι απ' τη μεγάλη αδελφή μας Σαπφώ.

Σε λίγο, όταν τελείωσε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, η αδελφή μου με τον άνδρα της ήρθαν και εγκαταστάθηκαν μόνιμα πλέον στα Γιάννενα, αφού και στίπι είχε ο γαμπρός μας, αλλά και μεγάλο και σπουδαίο μαγαζί στην οδό Ανεξαρτησίας, κοντά και δίπλα στο καφενείο των Πουρλέων. Και κάθε φορά που ερχόταν η μάνα μας στα Γιάννενα γύριζε, με τη βοήθεια του γαμπρού μας και της αδελφής μας, με όλα όσα χρειαζόμαστέ εμείς στο φτωχό τότε Δίκорφο. Κι αυτό μας συγκινούσε και μας ευχαριστούσε από τότε διαρκώς και ως σήμερα.

Κι όταν ήρθαμε οικογενειακώς, το 1947 στα Γιάννενα, ως ανταρτόπληκτοι, αμέσως η αδελφή μου και ο γαμπρός μου, μας έβαλαν και τους τρεις στο σπίτι τους, μας είπαν αμέσως ότι εκεί καθημερινά θα τρώμε, εκεί θα κοιμόμαστε κι εκεί θα μένουμε διαρκώς. Κι αυτά όλα έγιναν με πραγματική ειλικρίνεια και πραγματική αγάπη.

Ακόμη, όταν τελείωσα το δημοτικό και μπήκα στο Ιεροδιδασκαλείο Βελλάς και στο γυμνάσιο, η αξέχαστη αδελφή μου, μου έλεγε : «Θα 'ρχεσαι κάθε Κυριακή, που είσαι ελεύθερος το μεσημέρι στο σπίτι μου για να τρώμε μαζί οπωσδήποτε ...». Κι εγώ το έκαμα εγώ, αφού διαπίστωνα ότι η αγάπη της ήταν σαφής και ειλικρινής.

Κι αυτή η αδελφή μας κι όταν μεγαλώσαμε όλοι, πάλι έδειχνε και απέδειχνε την αγάπη της προς εμάς. Έτσι, όταν αρρώστησε η μητέρα μας, το 1975, από εγκαταστάσιμο επείσσοδο κι εγώ και η γυναίκα μου, που την είχαμε, εργαζόμαστε και είμαστε μόνιμα στο Αγγίνο με τα δύο μικρά παιδιά μας τότε, αφού την κρατήσαμε επί ένα εξάμηνο πρώτα, με μεγάλη δυσκολία, η αδελφή μας παρενέβη και μας είπε : «Τη μητέρα θα τη φέρετε σε μένα να την κρατήσω εγώ, γιατί δεν έχω τώρα άλλες ευθύνες, αφού και τα παιδιά μου είναι πλέον μεγάλα, ενώ εσείς δυσκολεύεστε πολύ,

αφού εργάζεστε και οι δυο διαρκώς ...». Και πράγματι τη φέραμε τη μητέρα μας κοντά της. Κι αυτή τη φρόντιζε μέρα και νύχτα επί οκτώ περίπου μήνες συνεχώς, ώσπου πέθανε, προσφέροντάς της μέγιστες υπηρεσίες.

Κι έτσι για πολλοστή φορά αυτή η αδελφή μας απέδειξε επί δεκαετίες, ότι πράγματι μας αγαπούσε και μας εκτιμούσε και τους τρεις, σ' όλη της τη ζωή. Γι' αυτό κι εμείς την αγαπούσαμε εξίσου. Γι' αυτό είμαστε, εγώ και η Αλίκη, επί πενήντα δύο μέρες συνεχώς κοντά της, όταν ήταν στην εντατική μονάδα του νοσοκομείου. Γι' αυτό δεν την ξεχνούμε και διαρκώς την αγαπούμε και η λύπη μας για το θάνατό της είναι μέγιστη και διαρκής.

Έτσι ακριβώς την έβλεπαν και τα παιδιά της και τα εγγόνια της, αφού η ίδια τα αγαπούσε και τα φρόντιζε όλα διαρκώς και συνεχώς, σαν τέλεια μητέρα και υπέροχη γιαγιά.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Συνέχεια από τη σελ. 1

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Από τις 15 – 30 Αυγούστου, η Νέλλη Αργύρη θα εκθέσει έργα Ζωγραφικής της, στα γραφεία του Συλλόγου μας.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Για να περάσουν ευχάριστα, τις καλοκαιρινές διακοπές τους, οι μικροί μας φίλοι, ο Σύλλογος:

Α) Θα οργανώσει:

1. Παιδικό πάρτι
2. «Εργαστήριο Ζωγραφικής»
3. «Εργαστήριο Ζαχαροπλαστικής»
- 4.

Β) Θα δωρίσει βιβλία στα παιδιά του Δικόρφου, διαφορετικά κατά ηλικία και ενδιαφέροντα.

Οι ημερομηνίες των παιδικών εκδηλώσεων, θα προσδιοριστούν τις τελευταίες δεκάδες ημέρες του Αυγούστου, όταν η προσέλευση των παιδιών στο χωριό θα είναι μεγάλη.

Για οποιαδήποτε πληροφορία σχετικά με τις εκδηλώσεις, επικοινωνήστε με την Λυδία Φίλη στα τηλέφωνα : 0651026004, 0653074012 και 0945469641.

ΕΞΩΡΑΪΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΚΟΡΦΟΥ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΕΣ

Αποστόλης Κωστάκης

Αιδεσιμώτατοι,
Κ. Δήμαρχε,
Αγαπητοί χωριανοί
Χριστός Ανέστη

Ένα ακόμα παλιό κάστρο, που είχε ριζώσει και στεριώσει στο χωριό μας για πολλά χρόνια, έπεσε στον χάρονα τα χέρια. Αξέχαστα Αποστόλη.

Σίγησε πια και η σφυρίχτρα της ψυχής σου, σταμάτησε το λάλημα της καρδιάς σου, παράλληλα με το σφύριγμα της αργοφυλακίστικης ιδιότητας, που για πολλά χρόνια ακουγόταν στα αμπέλια και στα χωράφια του χωριού μας, στους κήπους και στα περιβόλια του Δικόρφου. Από το Παλτενίσιο, Μεγαλώνια, Σταυρό Βαθύλακκο ως τα Κανάβια και τα Ριζιανά σου σαν δρογάτης του χωριού. Σήμερα, όλοι ήρθαμε εδώ, να σ' αποχαιρετήσουμε για τελευταία φορά με μεγάλη συγκίνηση και ανυπόκριτη αγάπη. Αυτό είναι μια αλήθεια γιατί ζή-

σαμε μαζί πολλά χρόνια, μοιραστήκαμε λύπες, χαρές και είχαμε κοινά βιώματα. Υπήρξες απλός και ταπεινός άνθρωπος. Με το γέλιο, τα αστεία, τα καλαμπούρια και τις φάρσες πολλές φορές μας έκανες και γελούσαμε, γεμίζοντάς μας χαρά και ευθυμία. Με τα χαριτολογήματα που μας έλεγες, ξεχνούσαμε την πίκρα και τα προβλήματα της ζωής. Λυπόσουν ο φτωχό και τον πάσχοντα συνάνθρωπο και είχες αυθορμητισμό και γνήσια ντομπροσύνη στις συζητήσεις που κάναμε. Πολυλογάς, μα όχι κακόψυχος. Φωνακλάς μα όχι πονηρός. Μόχθησες και συ στη ζωή σου και αγωνίστηκες με πίστη και αγάπη στην οικογένεια. Πάλεψες όπως τόσοι άλλοι χωριανοί μας να μεγαλώσεις και αποκαταστήσεις τα παιδιά σου και νίκησες. Πέρασες πολέμους, στερήσεις, κακουχίες μα δε λύγισες. Σήμερα η επιβεβαίωση του αγώνα σου δικαιώνεται θετικά και απόλυτα. Τα αγαπημένα σου τέκνα, ο εξαιρετος γαμπρός σου, η αξία σύμφυτη σου και τα χαριτωμένα σου εγγόνια το επιβεβαιώνουν αυτό. Τελευταία ο θάνατος της αγαπημένης σου συντρόφου σε κλόνισε πολύ και δεν άντεξες στη μοναξιά και στον πόνο. Η οικογένειά σου προσπάθησε παντοιοτρό-

Καλοκαιρινές γιορτές

σύμφωνα με το εορτολόγιο της Εκκλησίας

Ιούνιος

Ο μήνας αυτός λέγεται και "Θεριστής". Κατά τη διάρκειά του δεν υπάρχουν κάποια ιδιαίτερα έθιμα που θα μπορούσαν να καταγραφούν. Στις 24 του μήνα γιορτή των γενεθλίων του Αγίου Ιωάννη, πιστεύεται ότι σταματάει το λάλημα ο κούκος.

Στα παλιά χρόνια αυτή τη μέρα οι κοπέλες έβαζαν ένα καθρέφτη πάνω από μια στέρνα για να δουν τον άντρα που θα παντρευτούν και ο οποίος καθρεφτιζόταν, όπως πίστευαν, στα νερά της στέρνας.

Ιούλιος

Αλλιώς λέγεται και "Αλωνάρης". Κατά το μήνα αυτό γιορτάζουν δυο από τα ξωκλήσια του χωριού. Ο προφήτης Ηλίας, στις 20 του μήνα και η Αγία Παρασκευή στις 26 του Ιούλη. Τη μέρα της γιορτής του προφήτη Ηλία πιστεύεται ότι παρατηρείται κάποια αλλαγή στον καιρό, προς το δροσερότερο:

"Μπρος -πίσω τ' Αι-Λιως
γυρίζ' ο καιρός αλλιώς."

Αύγουστος

Στην αρχή του μήνα αυτού έχουμε τα "μερομήνια". Για δώδεκα μέρες κάνουν μετεωρολογικές προβλέψεις για όλο το χρόνο. Κάθε μέρα αντιστοιχεί και σ' ένα μήνα, και ό,τι καιρό θα κάνει αυτή τη μέρα, θα κάνει τον ίδιο καιρό και τον αντίστοιχο μήνα.

Τις πρώτες δεκαπέντε μέρες, μέχρι τη γιορτή της Παναγίας, κρατάνε νηστεία για να μεταλάβουν. Τις μέρες αυτές έτρωγαν και τα "χουσάφια", όπως και την Καθαρή Δευτέρα.

Στις 6 του μήνα είναι η γιορτή της Μεταμόρφωσης του Σωτήρα, "της Σωτήρως" όπως λέγεται.

Στις 15 του μήνα, γιορτή της κοίμησης της Θεοτόκου και "βαριά γιορτή", δεν γίνεται καμιά δουλειά. Αυτή τη μέρα γιορτάζει και το μοναστήρι της Στούπαινας, όπου παλιότερα πήγαιναν οι χωριανοί για να εκκλησιαστούν και γινόταν γλέντι.

Στις 29 του μήνα τιμάται η αποκεφάλιση του Προδρόμου. Τη μέρα αυτή πανηγυρίζει το χωριό, αφού εδώ και αρκετά χρόνια έχει μεταφερθεί το πανηγύρι από τις 25 του Μάη. "Βαριά γιορτή" κι αυτή και απαγορεύεται να τρώνε αυτή τη μέρα ή να πίνουν οτιδήποτε έχει χρώμα κόκκινο. Έτσι δεν τρώνε σταφύλια κόκκινα, καρπούζι, κράνα ούτε πίνουν κόκκινο κρασί. Κι όλα αυτά γιατί το κόκκινο χρώμα θυμίζει το αίμα του Προδρόμου που έτρεξε κατά την αποκεφάλισή του.

Τον Αύγουστο, όπως και το Μάρτη, προσέχουν τις δρίμες. Οι δρίμες είναι οι τρεις πρώτες μέρες, οι τρεις μεσαίες και οι τρεις τελευταίες. Η διαφορά τους με τις δρίμες του Μαρτίου είναι ότι, οι μεν δρίμες του Μαρτίου αναφέρονται στα ξύλα, οι δε του Αυγούστου στα ρούχα. Τις μέρες αυτές λοιπόν δεν πλένουν κανένα ρούχο, γιατί πιστεύουν ότι αυτά κόβονται και χαλνούν.

Δημήτρης Παπαγιαννόπουλος

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ζώης Σωτήρης	20 €
Στάθης Σ. Γιώργος	10 €
Ιασωνίδη Νίκη	9€

ΔΩΡΕΕΣ

- Η οικογένεια Βασιλείου Μ. Σακελλαρίου δώρισε έναν επιτάφιο στον Άγιο Μηνά.
- Η οικ. Ιωάννου Βουλτζάτη πρόσφερε 45€ στον Άγιο Ιωάννη.

Η Εκκλησιαστική Επιτροπή την ευχαριστεί.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Πέθανε και κηδεύτηκε στα Ιωάννινα στις 22 Μαΐου 2002 η πρώην Δικορφυώτισσα Σαπφώ Λούκα, σύζυγος του Αθανασίου και αδελφή του Μάνθου και της Αλίκης. Θερμά συλλυπητήρια στην οικογένειά της, στα παιδιά της και στ' αδελφία της.

Μάλλιου Χριστίνα

ΕΡΓΟΘΕΡΑΠΕΥΤΡΙΑ

Λ. Γράμμου 305 (Εναντι Αεροδρομίου)
Ιωάννινα
Τηλ. γραφείου: 0651- 63985
Κιν.: 093 7814113

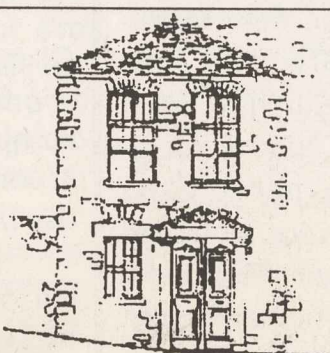
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ «ΠΡΟΟΔΟΣ»

ΛΥΔΙΑΣ ΦΙΛΗ
ΓΥΜΝΑΣΙΟ - ΕΝΙΑΙΟ ΛΥΚΕΙΟ
Βλαχλείδη 9
Β' όροφος, γραφείο 7
τηλ. 26004

Παραδοσιακό Καφεμαγειρείο

Δίκорφο Ζαγορίου

(0653) 71-010 - 71925
(0651) 43-340
0945 338147

Νέλλη Αργύρη
ζωγράφος

κυπρου 22, γλυφαδα, τηλ.: 8946.255
Κιν. 0972019391